

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: H. L. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.11.2012, č.j. KRPU-266888-12/ČJ-2012-040022-ZZ,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25.11.2012, č.j. KRPU-266888-12/ČJ-2012-040022-ZZ, **se z r u š u j e p r o v a d y řízení a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** žalobci **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **68,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.11.2012, č.j. KRPU-266888-12/ČJ-2012-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se zajišťuje za účelem správního vyhoštění a byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce v podané žalobě namítá, že vzhledem k obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je sporná otázka naplnění některých kumulativně stanovených podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

Mimo jiné je v případě zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní orgán povinen prokázat splnění podmínky existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu

úředního rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že v tomto ohledu žalovaný své povinnosti nedostál. Domnívá se, že splnění této podmínky nemůže obstát v konfrontaci se skutkovým stavem, kdy žalobce disponuje trvalou adresou v České republice, na níž se zdržuje a kterou nahlásil policejnímu orgánu. Dále poukazuje na skutečnost, že cestovní doklad mu byl odcizen krátce před zajištěním (nepřišel tedy o něj vlastním zaviněním či nedbalostí), což dokládá úředním záznamem o podání světelni ze dne 18.12.2012 s tím, že již sám rovněž podnikl aktivní kroky ke splnění podmínek, za nichž mu mohl být vystaven náhradní cestovní doklad.

Dále žalobce namítá, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečným způsobem věnoval možnosti uložení mírnějších donucovacích prostředků – zvláštních opatření. Zdůraznil, že jedním ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je oznámení místa pobytu, na němž se cizinec bude zdržovat a plnění dalších povinností s tím souvisejících. Žalovaný byl již v okamžiku zajištění žalobce prokazatelně seznámen s jeho místem bydliště – „X“. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednil úplný skutkový stav, neboť ve skutečnostech, které posuzoval ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření, žalovaný uvedl, že žalobce dosud nepodal na příslušném zastupitelském úřadě žádost o vydání nového cestovního dokladu, ale neuvedl, že se žalobce již na tomto zastupitelském úřadě byl informovat o postupu při získání nového cestovního dokladu. Dle žalobce žalovaný takovým neúplným zohledněním skutkového stavu porušil ustanovení § 50 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť při rozhodování o uložení mírnějších donucovacích prostředků nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Žalovaný se s ohledem na výše uvedené domnívá, že v jeho případě mohly být dány podmínky pro uložení mírnějších donucovacích prostředků, žalovaný však jejich aplikaci posoudil nedostatečným způsobem.

Dále žalobce namítá, že v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a ustálenou judikaturou se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval úvahami o tom, zda účel zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je možná. Zdůraznil dále, že žalovaný rovněž zcela ignoroval skutečnost, že v jeho případě dokonce existuje překážka reálně bránící výkonu správního vyhoštění. Žalobce je totiž zároveň stále v postavení žadatele o azyl a překážkou realizace vyhoštění, kterou je v souladu s § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců neukončené řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je přesvědčen, že uvedená skutečnost výrazně snižuje pravděpodobnost realizovatelnosti správního vyhoštění v deklarované době zajištění. Tím ovšem zároveň dochází dle jeho názoru k tomu, že za takové situace není naplňován účel samotného zajištění a žalobce tedy i v tomto ohledu spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítá absenci řádného odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku o délce zajištění. Dle žalobce v rozhodnutí chybí konkrétní úvahy, jak je dle názoru žalovaného správní vyhoštění možné provést a tedy dosáhnout účelu zajištění právě v rámci žalobcem stanovené lhůty. Žalobce trvá na tom, že žalovaný musí své závěry individualizovat s ohledem na zvláštnosti konkrétního případu. V daném případě měl tedy zdůvodnit, proč se domnívá, že právě šedesát dní bude pro realizaci správního vyhoštění dostatečných a především, jaké konkrétní kroky bude činit pro to, aby realizace vyhoštění v daném termínu byla skutečně možná. Na tomto místě odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79. Žalobce zdůraznil, že pokud v rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a nelze ani zjistit, zda nedošlo ze strany správních orgánů k překročení mezí správního uvážení, kterým je stanovení délky zajištění ovládáno. Zdůraznil, že odůvodnění vedlejšího ustanovení stanovujícího délku zajištění žalobou napadené rozhodnutí zcela postrádá.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že dne 24.11.2012 ve 14:50 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou policie ČR na vlakovém nádraží v Bohušovicích nad Ohří. Ke kontrole nepředložil hlídce žádný doklad totožnosti ani platné oprávnění k pobytu. Lustrací v informačních systémech policie ČR bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno Policií ČR, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8.7.2012, č.j. KRPA-65680/ČJ-2011-000022, s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie od 23.11.2012 do 23.11.2013, které nabylo právní moci dne 2.11.2012. V době kontroly již tedy žalobce mařil výkon úředního rozhodnutí tím, že nevycestoval ve stanovené době z území členských států Evropské unie. Toto žalobce vysvětlil tím, že nevěděl o skutečnosti zamítnutí odvolání, které podal prostřednictvím právního zástupce JUDr. Petra Dítě. Odvolání bylo podáno dne 12.7.2012. Dne 6.8.2012 zaslal právní zástupce JUDr. Petr Dítě žalobci výpověď plné moci na adresu „X“, z důvodu neuhrazení ani části přiměřené zálohy za provedené úkony. Na uvedené adrese se žalobce v uvedenou dobu nenacházel.

Vzhledem ke skutečnosti, že při svém zajištění žalobce již mařil výkon úředního rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie od 23.11.2012 do 23.11.2013, s nabytím právní moci dne 2.11.2012, má žalovaný zato, že v tomto konkrétním případě je podmínka existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu úředního rozhodnutí naplněna. K tvrzení žalobce, že má stálou adresu v ČR, která byla žalovanému známa, uvádí, že již skutečnost, že nebyla žalobci doručena doporučená pošta od jeho právního zástupce – výpověď plné moci ze dne 6.8.2012, jak sám uvedl v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 25.11.2012, dokládá, že žalobce se na výše uvedené adrese nezdržuje a poštu nepřebírá. Dále žalobce rovněž do citovaného úředního záznamu uvedl, že na území ČR měl trvalý pobyt, který mu byl zrušen také z důvodu, že se nezdržoval na hlášené adrese.

K námitce nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštního opatření, žalovaný zdůraznil, že žalobce pobýval opakovaně neoprávněně na území ČR, a to od 8.10.2011 do 9.10.2011 a od 23.11.2012 do 24.11.2012. Žalovaný tak porušoval platné právní předpisy upravující vstup a pobyt občanů třetích zemí platné pro území České republiky. Proto spatřuje žalovaný uložení zvláštního opatření za účelem vycestování za nepostačující, neboť již v minulosti žalobce svým jednáním prokázal, že rozhodnutí správních orgánů České republiky nerespektuje. Žalobci bylo v minulosti umožněno dobrovolné opuštění území České republiky, čehož žalobce dobrovolně a úmyslně nevyužil, nebyl ani schopen a ochoten vyřídit si nový cestovní doklad, pouze se dle jeho výpovědi „byl optat“ na svém zastupitelském úřadě na možnost jeho získání a nadále vědomě pobýval na území České republiky nelegálně. Žalovaný má tedy za jednoznačně prokázané, že žalobce neučinil žádné kroky k nápravě jeho protiprávního jednání. Žalovaný trvá na tom, že v případě uložení zvláštního opatření by byl výkon správního vyhoštění ohrožen, neboť jak již bylo uvedeno, vzhledem k dosavadnímu závadovému chování žalobce, k nemožnosti vycestování bez platného cestovního dokladu a k opakovanému porušování právních předpisů během pobytu na území České republiky je téměř jisté, že by žalobce z území České republiky dobrovolně nevycestoval a výkon správního vyhoštění by nemohl být realizován.

K námitce týkající se absence úvah nad realizovatelností správního vyhoštění a zejména absence vyhodnocení skutečnosti, že žalobce je v postavení žadatele o azyl, žalovaný uvedl, že žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 5.12.2012, tedy až po zajištění. V tomto jednání spatřuje žalovaný účelovost, protože o udělení mezinárodní ochrany mohl žalobce požádat dříve, a ne až po jeho zajištění. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení

zajištění a propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců (viz § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S touto skutečností byl žalobce seznámen dne 25.11.2012.

K námitce týkající se nezdůvodnění délky zajištění v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že mohl žalobci stanovit dobu zajištění až trojnásobnou, ale vzhledem k tomu, že správní orgán si je vědom složitosti správního řízení vedeného s žalobcem a tím, že stanovil dobu 60 dnů, jež mu zákon umožňuje, dostal i sám sebe do časové tísně, jelikož musí cestou Zastupitelského úřadu Vietnamu zajistit žalobci náhradní cestovní doklad a realizovat vyhoštění z území členských států Evropské unie v době trvání zajištění, tedy do 60 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce. Doba trvání zajištění 60 dnů bude dále zkrácena realizací vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

V daném konkrétním případě byl žalobce zajištěn s odkazem na písmena b) a c) výše citovaného ustanovení.

V žalobou napadeném rozhodnutí pristoupil žalovaný k odůvodnění svého rozhodnutí tak, že nejdříve vymezil obecně důvody, na základě kterých byly dle jeho názoru splněny podmínky pro zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, a následně uvedl souhrn skutečností, které jej vedly k takovému závěru. V rámci tohoto souhrnu je uveden popis skutkového stavu a rovněž jeho právní zhodnocení. V této části odůvodnění žalovaný mimo jiné výslovně uvedl, že dospěl na základě v rozhodnutí uvedeného skutkového stavu k závěru, že žalobce opakovaně pobýval nelegálně na území České republiky. Dle názoru soudu je právě to, že žalobce již jednou nevyužil možnost dobrovolně opustit území České republiky a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění,

kde mu byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok s vykonatelností od 23.11.2012 do 23.11.2013, a tedy opakovaně nelegálně pobýval na území České republiky, skutečností, kterou žalovaný odůvodnil svůj závěr, že existuje nebezpečí, že by mohl žalobce mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Na tomto místě soud podotýká, že by bylo vhodnější, kdyby žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vždy výslovně uvedl, ve kterých konkrétních skutečnostech vidí naplnění jednotlivých obecných v zákoně uvedených důvodů pro zajištění cizince. Ovšem i přes určitou nižší přehlednost odůvodnění daného konkrétního rozhodnutí soud konstatuje, že dle jeho názoru žalovaný alespoň v zákonem předpokládaném rozsahu odůvodnil mimo jiné i skutečnost, v čem spatřuje existenci nebezpečí, že by mohl žalobce mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaný nezhodnotil dostatečným způsobem možnost uložení žalobci zvláštního opatření, uvádí soud následující. Žalobce v žalobě výslovně poukazuje na možnost uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií.

Žalovaný k odůvodnění svého závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření, přistoupil tak, že uvedl výčet konkrétních skutečností, které jej k takovému závěru vedly. Mimo jiné je v tomto výčtu uvedeno, že žalobci bylo vydáno pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nemá cestovní pas, do dne rozhodnutí nepožádal o vydání nového cestovního dokladu, bylo mu zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a to zejména proto, že byl pravomocně odsouzen, opakovaně porušuje zákon o pobytu cizinců, neřeší své dluhy u VZP a OSSZ. Z uvedeného výčtu dle soudu jednoznačně vyplývá, ač to v žalobou napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že žalobce již v minulosti nerespektoval rozhodnutí správních orgánů. V takovém případě lze dovodit důvodnou obavu žalovaného, že by žalobce opět podmínky zvláštního opatření nerespektoval, a to by tak nesplnilo svůj význam. Ve vztahu k existenci adresy trvalého pobytu žalobce soud podotýká, že sám žalobce uvedl do úředního záznamu policie, který je v žalobou napadeném rozhodnutí také zmiňován, že se na této adrese nezdržuje. K poukazu žalobce, že nebyla uvedena ve výčtu skutečností, které žalovaný zvažoval při posouzení možnosti uložení zvláštního opatření, skutečnost, že se žalobce informoval na zastupitelském úřadě o postupu při získání nového cestovního dokladu, soud poznamenává, že tato skutečnost je dle jeho názoru v daném případě irelevantní, neboť ke zcizení cestovního dokladu žalobci došlo v neděli dne 18.11.2011, žalobce však byl kontrolován hlídkou policie až v sobotu 24.11.2011. Mezi ztrátou cestovního dokladu a zajištěním cizince tedy uplynul prakticky celý pracovní týden, kdy měl žalobce možnost podat žádost o vydání nového cestovního dokladu. Vzhledem k této relativně dlouhé době již dle soudu skutečnost, že žalobce se informoval o postupu při vydání nového cestovního dokladu, ztrácí na relevanci, když žalobce následně neučinil žádné kroky směřující k vyřízení nového cestovního dokladu.

Dle názoru soudu se tedy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval v dostatečném rozsahu skutečnostmi, které měly vliv na posouzení skutečnosti, zda postačuje stanovení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce.

Tuto námitku vyhodnotil tedy soud rovněž jako nedůvodnou.

K námitce, že se žalobce nezabýval v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou, zda účel zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je možná, uvádí soud, že dle jeho názoru se žalovaný touto otázkou alespoň v minimální míře zabýval. V žalobou napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádný majetek, ani rodinné vazby, které by byly překážkou ve vycestování. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění v době rozhodování o správním vyhoštění byla alespoň potenciálně možná.

K tvrzení žalobce, že žalovaný zcela opominul skutečnost, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu, soud uvádí, že z obsahu správního spisu předloženého žalovaným jednoznačně vyplývá, že žalobce projevil úmysl požádat o azyl dne 27.11.2012 a samotná žádost o azyl byla podána dne 5.12.2012. Žádost žalobce byla rozhodnutím ze dne 17.12.2012, č.j. OAM-253/LE-LE05-ZA04-2012, zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, když žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25.11.2012, že již samotný úmysl požádat o azyl projevil žalobce až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Proto žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nemohl na tuto skutečnost žádným způsobem reagovat, neboť v době vydání předmětného rozhodnutí ještě tato skutečnost neexistovala.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.

K námitce, kterou žalobce poukazuje na absenci řádného odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku žalobou napadeného rozhodnutí o stanovení délky zajištění, soud uvádí následující.

V žalobou napadeném rozhodnutí bylo stanovení délky zajištění odůvodněno tak, že při stanovení doby trvání zajištění správní orgán vycházel ze skutečnosti, že realizace správního vyhoštění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění je na základě uvedených skutečností reálná v rámci stanovené doby a doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím na skutečnost, aby trvala co nejkratší dobu.

Obdobnou otázkou se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, na který zcela přílehavě odkázal i žalobce ve své žalobě. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Tím spíše tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti apod. výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze. V odůvodnění rozhodnutí tak musí být především uvedeno, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel, jinými slovy v jakých skutečnostech má vedlejší ustanovení výroku oporu. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí výslovně uvedl, že výrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného, přičemž automatismus příslušná právní norma nezakládá a svévole je naprosto nepřipustná. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného zdůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní body.

Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku konstatoval následující závěr: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil.*“

V daném konkrétním případě nezbyvá soudu než konstatovat, že odůvodnění stanovení délky doby zajištění v žalobou napadeném rozhodnutí nenaplnuje výše uvedené požadavky na určitost odůvodnění tohoto vedlejšího ustanovení výroku. Proto soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K uvedenému právnímu názoru dospěl zdejší soud i při vědomí, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku uvedl, že „*časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze ji ospravedlnit absencí jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí.*“

Soud tedy tuto žalobcovu námitku vyhodnotil jako důvodnou a dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Ze shora predestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Jelikož žalobce měl ve věci úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil ve výroku ad II. žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 68,-Kč, odpovídající žalobcem vynaloženému poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. ledna 2013

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová